





อานิสงส์ปรบมือต้อนรับพระพุทธเจ้า

๓๕๔

ตราบใดที่ยังไม่หมดสิ้นอาสวกิเลส สรรพสัตว์ทั้งหลาย ก็ต้องวนเวียนอยู่ในวัฏสงสารจำไป ฉะนั้นเสบียงคือบุญ เป็นสิ่ง ที่สำคัญที่สุดสำหรับการเดินทางไกล ไปสู่จุดหมายปลายทาง ของชีวิต เราจะต้องสร้างบารมีกันต่อไปจนกว่าบารมีจะเต็มเปี่ยม บริบูรณ์ ฉะนั้นให้พวกเราตั้งใจเยี่ยงพระบรมโพธิสัตว์ ที่ทุก ลมหายใจของท่านเป็นไปเพื่อการสั่งสมบุญบารมีล้วนๆ เมื่อจิตใจ ของเราผูกพันกับการสร้างบารมีอย่างนี้ กาย วาจา ใจก็จะถูก กลั่นให้ใสสะอาดบริสุทธิ์ เหมาะสมที่จะเป็นภพชนะรองรับบุญใหญ่ รองรับมรรคผลนิพพาน การเจริญสมาธิภาวนาเป็นทางลัดที่สุด ที่จะไปสู่อายตนิพพาน และเป็นวิธีเดียวที่จะย่อหนทางใน วัฏสงสารให้สั้นเข้า ดังนั้นเราจะต้องหมั่นเจริญสมาธิภาวนากัน ในทุกๆ วาระ

มีวาระแห่งภาชิตที่ปรากฏอยู่ใน สุมังคลเถราปทาน ความว่า

“พระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า ปิยทัสสี ผู้เป็นเชษฐ- บรุษของโลก ประเสริฐกว่านระทั้งหลาย ประทับนั่งในท่าม กลางภิกษุสงฆ์ ได้ตรัสพระคาถาเหล่านี้ว่า ผู้ใดได้นิมนต์สงฆ์ ผู้ช่อดตรง มีจิตที่มั่นคง และนิมนต์พระสัมพุทธเจ้าให้ฉัน เราจักพยากรณ์ผู้นั้น ผู้นั้นจักได้เสวยเทวราชสมบัติ ๒๗ ครั้ง จักยินดียิ่งในกรรมของตน รื่นรมย์อยู่ในเทวโลก จักได้เป็น



อานิสงส์ปรบมือต้อนรับพระพุทธเจ้า

๓๕

**พระเจ้าจักรพรรดิ ๘๐ ครั้ง จักได้เป็นพระราชาในแผ่นดิน
ครอบครองพสุธาถึง ๕๐๐ ครั้ง”**

บุญเป็นเบื้องหลังแห่งความสำเร็จของทุกชีวิตเป็นทางมา
แห่งมหาสมบัติอันน่าปรารถนาทั้งหลาย มหาสมบัติใหญ่ทั้งหลาย
ที่บังเกิดขึ้นในโลกนี้ ล้วนบังเกิดขึ้นสำหรับผู้ที่มีบุญเท่านั้น
ไม่ว่าจะเป็นโลกียสมบัติที่ใช้สอยกันในภพมนุษย์และสมบัติทิพย์
ที่ใช้กันในภพสวรรค์ ความสำเร็จนี้ก็บังเกิดด้วยอานุภาพ
แห่งบุญ และในท้ายที่สุด ชีวิตก็จะได้นิพพานสมบัติ กำจัดกิเลส
อาสวะทั้งหลายได้หมดสิ้นเชื่อไม่เหลือเศษ ไม่ต้องกลับมา
เวียนว่ายตายเกิดอีกต่อไป

เพื่อให้เป็นผู้สมบูรณ์พร้อมในสมบัติทั้ง ๓ คือมนุษย์สมบัติ
ทิพย์สมบัติ และนิพพานสมบัติ หลวงพ่อจะได้นำชีวประวัติการ
สร้างบารมีของพระอรหันต์องค์หนึ่งมาเล่าให้พวกเราทั้งหลายได้
รับรู้รับทราบกัน จะได้เกิดกำลังใจและดำเนินรอยตามท่านไปจน
กว่าจะถึงจุดหมายปลายทางของชีวิต

*เรื่องมีอยู่ว่าในสมัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระนามว่า
ปิยทัสสี พระเถระนี้ได้เกิดเป็นรุกขเทวดา ลิงสถิตอยู่ที่ต้นไม้ใหญ่
ต้นหนึ่งริมฝั่งแม่น้ำ ตอนนั้น รุกขเทวดายังไม่ทราบถึงการบังเกิด



อานิสงส์ปรบมือต้อนรับพระพุทธเจ้า

๓๕๖

ขึ้นของพระผู้มีพระภาคเจ้า ยังไม่มีโอกาสได้ฟังธรรม จึงอาศัย
อยู่ที่ต้นไม้นั้น คอยดูแลรักษาแม่น้ำอยู่อย่างนั้นเรื่อยมาจนกระทั่ง
วันหนึ่ง ขณะที่รุกขเทวดาอยู่ในวิมาน ก็ได้ทอดสายตาไปเห็น
สมณรูปหนึ่งเดินตรงมาที่ทำสำหรับอาบน้ำ ไกลๆ กับวิมาน
ของตน

รุกขเทวดาครั้นเห็นอย่างนั้นก็คิดว่า สมณรูปนี้ดูงดงาม
น่าเลื่อมใสจริงหนอ น่าเลื่อมใสยิ่งกว่านักบวชเหล่าอื่นที่เคย
พบเห็น วรรณะของท่านก็ดูผ่องใสรุ่งเรืองเหมือนพระอาทิตย์
สมณนี้เป็นผู้ใดกันหนอ จึงยืนมองสมณรูปนั้นด้วยจิตที่เลื่อมใส
โดยยังไม่ว่าว่าเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จนกระทั่งพระพุทธองค์
ได้เสด็จมาถึงทำสงฆ์สนาน รุกขเทวดาลังเกิดเห็นมหาปुरुสลักษณะ
ที่งดงามและพระฉัพพรรณรังสี ก็รู้ว่าสมณรูปนี้เป็นพระอรหันต-
สัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยความไม่รู้อะไรจะปฏิบัติตัวอย่างไรกับ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า แม้จะยกมือไหว้ก็ยังไม่เคยทำ แต่ในใจนั้น
กลับเกิดความปีติโสมนัสที่ได้เห็นพระพุทธองค์ จึงปรบมือ
ต้อนรับด้วยความไม่รู้

แต่เพราะบุญที่เกิดจากความเลื่อมใสและปรบมือต้อนรับ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ส่งผลให้รุกขเทวดาได้ไปบังเกิดในสวรรค์
สวดยสมบัติทิพย์อันโอฬาร หลังจากที่หมดอายุขัยจากสวรรค์
แล้วก็กลับลงมาเกิดเป็นมนุษย์ เวียนวนอยู่อย่างนี้นับภพนับชาติ



อานิสงส์ปรบมือต้อนรับพระพุทธเจ้า

๓๕๓

ไม่ถ้วน การลงมาเกิดเป็นมนุษย์แต่ละครั้งจะมีบุญพิเศษติดตัวมาอยู่อย่างหนึ่งคือ พอเห็นสมณะแล้วจะได้สติสอนตนเองได้ แล้วกลับตัวเป็นคนดี เป็นลัทธิมาทักขิณในทันทีทันใด

จนกระทั่งมาถึงสมัยพุทธกาลของเรา ได้มาบังเกิดในตระกูลของคนเข็ญใจ เพราะกรรมเก่าตามมาทัน โดยอาศัยอยู่ในหมู่บ้านตำบลหนึ่ง ไม่ไกลจากกรุงสาวัตถีมากนัก พวกญาติทั้งหลายพากันตั้งชื่อว่า **สุมังคลกุมาร** กุมารนั้นเจริญเติบโตขึ้นตามลำดับ ได้ทำมาหาเลี้ยงชีพไปวันๆ ตามรอยของบรรพบุรุษที่สืบทอดกันมา โดยไม่รู้เป้าหมายของชีวิตแต่อย่างใด ถึงกระนั้นบุญเก่าที่เคยพบเห็นพระลัทธิมาทักขิณแล้วเกิดความเลื่อมใสก็ยังคงอดทนอดกลั้นอยู่ในจิตสำนึกเล็กๆ ว่า การที่เราใช้ชีวิตอยู่อย่างนี้ ไม่ใช่ความต้องการดั้งเดิมที่เคยมี แต่ก็ไม่รู้ว่าจะไปแสวงหาครูบาอาจารย์ที่ไหนมาตอบปัญหาข้อสงสัย เพราะแม้แต่ยังอยู่กับภารกิจประจำวันจนลืมเลือนไป ท่านได้ทำมาหาเลี้ยงชีพอยู่อย่างนี้จนเป็นผู้ใหญ่วัยกลางคน

เมื่อพระลัทธิมาทักขิณเจ้าของเราได้ปักหลักพระศาสนาได้อย่างมั่นคงที่กรุงสาวัตถี กิตติศัพท์อันดั่งามของพระพุทธองค์ก็แผ่ไปทั่วชมพูทวีปว่า พระองค์เป็นผู้ที่ทรงพระคุณอันประเสริฐหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ และสามารถที่จะยังสรรพสัตว์ทั้งหลายให้พ้นทุกข์ได้ เมื่อได้ฟังข่าวนี้ สุมังคลก็ปรารถนาที่จะไปเข้าเฝ้า



อานิสงส์ปรบมือต้อนรับพระพุทธเจ้า

๓๕๘

แต่ภารกิจการงานก็ทำให้ต้องผัดวันประกันพรุ่งเรื่อยมา ทำให้ไม่ได้เข้าเฝ้าพระลัมมาสัมพุทธเจ้าสักที จนกระทั่งพระเจ้า-ปเสนทิโกศล พระราชาแห่งกรุงสาวัตถี ทรงบำเพ็ญมหาทาน ครั้งใหญ่ถวายแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าและหมู่สงฆ์ สุ่มงคละก็ได้มีโอกาสถือหม้อนมลัมเดินทางร่วมกับมหาชนไปบำเพ็ญบุญที่ พระวิหาร

พอไปถึงพระวิหาร มองเห็นสิ่งของที่ญาติโยมนำมา สร้างบุญ และเห็นหมู่สงฆ์เป็นจำนวนมาก ก็เกิดความคิดว่า สมณศากยบุตรเหล่านี้ มีความเป็นอยู่ที่ดีงาม เป็นชีวิตที่ไม่ต้อง ดิ้นรนอย่างชาวโลกทั้งหลาย ทำอย่างไรหนอเราถึงจะมีชีวิต อย่างนี้บ้าง จึงตัดสินใจเข้าไปหาพระเถระรูปหนึ่ง แจ้งความ ประสงค์ถึงความปรารถนาที่จะบวช พระเถระรูปนั้นก็เมตตาให้ ท่านบวชในวันนั้น หลังจากที่ถูกสมณะบวชแล้ว ก็ต้องปฏิบัติ ตามพระธรรมวินัยอย่างเคร่งครัด ถึงได้รู้ซึ่งว่าการที่จะดำรง เพศสมณะนั้น ไม่ใช่ของง่ายอย่างที่คิดเสียแล้ว จึงคิดจะลาสิกขา พอคิดอย่างนี้ก็แอบเดินทางออกจากพระวิหารเพื่อที่จะไปลาสิกขา

พอเดินมาในระหว่างทาง เห็นชาวนากำลังทำงาน ร่างกาย ชูบซิดเนื้อตัวเปื้อนฝุ่นละออง จึงได้คิดว่า ลัทธิทั้งหลายไม่รู้ เป้าหมายที่แท้จริงของชีวิต ก็ต้องเสวยทุกข์อย่างใหญ่หลวง เมื่อเรารู้อย่างนี้ก็ไม่ควรกลับไปเสวยทุกข์นั้นอีกครั้นคิดได้อย่างนี้



อานิสงส์ปรบมือต้อนรับพระพุทธเจ้า

๓๕๕

ก็เข้าไปนั่งที่โคนไม้ ตั้งใจบำเพ็ญเพียรอย่างกลั่นกล้ำ ใช้เวลาไม่นานนัก ก็ได้บรรลุลหรรณเป็นพระอรหันต์องค์หนึ่งในพระศาสนา

เมื่อบรรลุลหรรณแล้วก็ระลึกชาติกลับไปดูการสร้างบารมีของตนเอง ตั้งแต่ครั้งเกิดเป็นรุกขเทวดาที่ได้ปรบมือต้อนรับพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยจิตใจที่เลื่อมใส บุญนั้นได้ตามคำจุนให้ให้มีโอกาสสั่งสมบุญ ส่งผลให้สมบุรณ์ด้วยมหาสมบัตินับชาติไม่ถ้วน อีกชาติหนึ่งท่านก็ได้นิมนต์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพร้อมด้วยพระขีณาสพ ๑,๐๐๐ รูป ให้มาฉันภัตตาหารที่บ้าน ด้วยอำนาจของบุญนั้นทำให้ตักเตือนและสอนตัวเองได้ จนกระทั่งมาถึงภพชาติสุดท้ายนี้ทำให้ท่านได้บรรลุถึงเป้าหมายอันสูงสุดของชีวิต

เราจะเห็นว่า ผู้มีบุญจะมีบุญเก่าคอยเกื้อหนุน ตักเตือนให้ตั้งมั่นอยู่ในเส้นทางบุญตลอดเวลา และทำให้เป็นผู้ที่สอนตนเองได้ ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่สำคัญของนักสร้างบารมี คือสามารถเตือนตนสอนตนเองได้ การเป็นผู้ที่สอนตนเองได้ ถือเป็นความโชคดีอย่างมหาศาล เพราะจะทำให้เรารู้ว่าอะไรควร อะไรไม่ควร เราจะมีโอกาสสร้างบุญได้อย่างเต็มที่และต่อเนื่อง จะรู้จักยกใจของตนให้สูงขึ้นได้ รู้จักเพิ่มบุญบารมีในตัวเองมากขึ้น ได้ทำบุญกันทุกวันเลย บุญใหม่ในวันนี้จะเป็นบุญเก่าที่จะเกื้อหนุนเราในวันพรุ่งนี้ และวันต่อๆ ไป ดังนั้นเมื่อรับทราบกันอย่างนี้ดีแล้ว ก็ให้ทุ่มเทสร้างบารมีกันต่อไป